

Тетяна ЛУНЬОВА – сучасна українська письменниця і науковець. Народилася 6 квітня 1976 року в м. Києві, в дитинстві разом із родиною переїхала до Полтави, де мешкає і сьогодні. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка, аспірантуру Київського національного лінгвістичного університету зі спеціальності германські мови, кандидат філологічних наук.

Авторка книги новел та акварелей «Рукописи не форматуються» (Полтава, 2010), роману-перформатива «Знайти Лева» (Полтава, 2010), казки для дітей «Усі ми будемо королевами, або Казка про Маринку та Мишенятко» (Київ, 2012), низки філософсько-художніх і публіцистичних есеїв, а також наукових робіт у галузі лінгвістики.

Лауреат конкурсу «Книжковий дивосвіт України» (листопад 2010 р., м. Київ) у номінації «Дебют молодого автора» та літературної премії імені Леоніда Бразова (листопад 2011 р., м. Полтава).

УКРАЇНЬСЬКА ХАТА У СТИЛІ ВОРГОЛА

Це виглядає так. Пластикова пластинка розміром 30x40 см, на яку нанесено повнокольорове зображення: темно-фіолетове небо і яскраво-оранжева земля, а між ними – біла-білосніжна хата. На наступній пластинці, точно такій же за розміром, – малинове небо і салатова земля, на фоні яких – біла хата. На третій пластинці небо ультрамаринове, земля кольору сепії і хата – знову біла. І так ще кілька варіацій: червоне, жовта і біла-біла; бузкове, бірюзова і біла-біла; смарагдове, коричнева і біла-біла.

Якби міняти колір хати, то було б більше можливих комбінацій – але її колір неможливо змінити! Її можна занедбати, покинути, забути, віддати на поталу руйнуванню, перетворити на дачу, перебудувати, осучаснити – але її не можна перефарбувати: вона залишається собою, поки вона біла. Нехай хоч як важко їй вистояти проти вітрюганів і дощів, нехай хоч як сумно їй з битими шибками і немазаною долівкою, нехай хоч як гніять її і вганяють у землю роки – вона живе і радіє світові у своїй білій білизні, причетна до незаплямованої істини про джерело життя і про його суть. Вона біла – мов льоля дитини, біла – немов цнотливість нареченої, біла – немаче саван праведника, що прожив життя, не согрішивши перед Богом і не образивши ні людини.

А коли вже не біла, коли зелена чи синя, чи, може, червона, вона перестає бути сама собою, вона вже не хата, – а будинок, котедж, особняк, вілла. І весняному сонцю ні за чим звиряти свою яскравість, а весняному небу – свою синяву, і вишням і яблуням ні до кого горнутися своїм білим квітом, і спорити ні до кого вистрибувати із ще холодної землі.

І тоді лише птахи зберігають про неї пам'ять у своїх співах-переказах.

Там, далеко від вирію, там, у рідній землі, біліють хатки-мазанки нам назустріч здалеку. Є Білі гори, і Біле море, є білий мрамур і білий пісок, білим квітують магнолії і маслини, але їхню білизну не сплутати ні з чим. Вони білі, мов чиста пісня, білі, немов заповітна мрія, білі, немаче найцифірша вірність.

Сучасна дитина питає: «Мамо, на що була схожа білизна української хати: на пташине молоко? на зефір? на крейдований папір?»

Ні, вона була схожа на білизна рятівних ма-яків.

Це пам'ятають птахи...

Байдуже, чи слітить яскраве сонце, чи темно від чорної хмари, – вони біліють незмінно і незрадливо. Вони білі, мов материнська коліс-кова, білі, немов батьківське благословення, білі, немаче сокровенна молитва.

У нашому сучасному крикливо розцвіченому житті, схожому на розквациані яскравими фарбами відбитки чужого трафарету, наші домівки все більше перетворюються на спопсовані малозначущі об'єкти в стилі Енді Воргола: узято чужий образ і розфарбовано в модні кольори. У таких домівках цілком можна жити, у них легко не помічати, як сутнісне спотворюється й підмінюється несуттєвим; такими помешканнями можна бути повністю задоволеними, про них навіть можна мріяти, але зустріти істину і не змигнути перед її пильним важким поглядом можна тільки в білій хаті.